

si solze. Kako bi ne: srce je bilo prepolno, da ne bi našlo vsaj nekoliko duška v tihih solzah!

Ker je želela Virida takoj odriniti na svoj novi dom na pristavo, pripravljalo se je nekaj vitezov s Hermanom na čelu za odhod. Večina pa je ostala v samostanu. Hvaležno jim je podala Virida roko v slovo za vselej. S spremstvom sta šla tudi opat in o. Peter, bodisi iz spoštovanja do vojvodinje, bodisi, da bi videla, kako ji bo ugajalo na novem samotnem domovanju.

O. Peter je bil naredil lepo vozno pot od samostana do pristave. Sedaj je šla družba pod košatim drevjem, sedaj je dospela na odprte in razgledne ravnice. Večkrat je dala Virida ustaviti svoj preprosti voz in si je ogledovala lepo zatiško in šentviško ravnino pod seboj. Herman si ni mogel kaj, da ne bi bil rekel opatu, ozi-
rajoč se na zatiški samostan z veliko cerkvijo v sredi: „Zares, vaši predniki so vedeli, kaj je lepo. Tako velikega samostana in tako lepe okolice ni ne blizu ne daleč.“ Opat pa se je

Moč. (Črtica Janeza Šubica za muzej v Kaiserslauternu.)

nasmehnil in odvrnil, da so blagi dobrotniki res mnogo storili za to pribežališče miru in zadovoljnosti, da pa bi si želel še večjega samostana v prid svete vere in kranjske dežele. „Naša dežela je dokaj zapuščena. Sloveča je Italija s svojimi mesti, sloveče so sosedne severne nemške dežele: a s čim naj se ponša naša kranjska dežela, posebej slovenska Krájina, če bi ne imela nekaj samostanov, v katerih cvetó vede in umetnosti? Vzemite ji cerkve, vzemite ji samostane in vzeli ste ji vse. Res stojé na hribih mogočni gradovi, a kaj ima ljudstvo od njih?“ — Opat je nehal govoriti, ker je videl, da ne govori po

mislih mogočnemu Celjanu, in obrnil besedo na drugo stran, nato pa prepustil grofa o. Petru, ki se je znal ž njim meniti, kakor bi bila stara znanca.

Med tem se je bližalo solnce zapadu, a Virida je bila tudi skoro pred gradičem. Tu je čakalo nekaj domače družine: oskrbnik, dva hlapca, nekaj dekel in tudi Lenka. O. Peter jih je predstavil kot grajsko družino, in Virida je vsem prijazno kimala in jim izpregovorila nekaj slovenskih besed. Naučila se je bila nekoliko našega jezika že v Gradcu, večkrat ga je slišala med potom. Zdel se ji je jako lepo doneč.